

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 65/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Z. G., wyrok z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II Ko 217/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.(...). Granice zaskarżenia			
0.11.(...).1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.(...).2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt (...) k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>1. naruszenie przepisów postępowania mogących mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:</p> <p>a) art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznanie, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni na skutek zatrzymania przez Policję doznała krzywdy uzasadniającej zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie (...) zł, podczas gdy wobec wnioskodawczyni nie stosowano żadnych środków przymusu bezpośredniego, w tym kajdanek, czas zatrzymania trwał niecałe trzy godziny a wnioskodawczyni sama przyznawała, że spodziewała się 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przyjazdu Policji w związku z sytuacją na wiecu wyborczym, co powoduje, że nie doznała ona żadnych negatywnych dolegliwości związanych z zatrzymaniem,

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni zadośćuczynienia w kwocie (...) zł bez należytego uwzględnienia faktu przyczynienia się przez wnioskodawczynię do doznanej krzywdy, przy założeniu, że do wyrządzenia tej krzywdy w ogóle doszło, podczas gdy wnioskodawczyni jest wystarczająco dorosła, aby aktywnie uczestniczyć w wydarzeniach politycznych, była świadoma swojego zachowania, zaś okres izolowania jej od społeczeństwa (niecałe (...) godziny) w żaden sposób nie mógł

doprowadzić jej do cierpień fizycznych i psychicznych uzasadniających zasądzenie zadośćuczynienia.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a wynikający z naruszenia dyrektyw art. 7 k.p.k., które miały wpływ na treść orzeczenia w zakresie orzeczenia wobec wnioskodawczyni zadośćuczynienia, polegający na:

a) uznaniu, bez należytego uwzględnienia faktu przyczynienia się przez wnioskodawczynię do doznanej krzywdy przy założeniu, że do wyrządzenia tej krzywdy w ogóle doszło, że stres, którego doznała wnioskodawczyni podczas zatrzymania przy uwzględnieniu jej wieku i braku doświadczenia życiowego naraził ją na

dolegliwość,
jakiej osoba
zatrzymana nie
powinna była
doznać a co
doprowadziło
Sąd do
zasądzenia od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawczyni
zadośćuczynienia
w kwocie (...)
zł, podczas gdy
zgodnie z zasadą
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego osoba
w wieku
wnioskodawczyni
20 lat,
uczestnicząca
aktywnie w
wydarzeniach
politycznych,
powinna być
wystarczająco
świadoma, że
zachowanie
jakiego się
dopuszcza na
wiecu może
wywołać
negatywne
konsekwencje
społeczne i
prawne,

- wyciągnięciu z
materiału
dowodowego
wniosków
sprzecznych z
zasadą
prawidłowego
rozumowania

oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego
poprzez słuszne
uznanie przez
Sąd, że brak
jest związku
przyczynowego
pomiędzy
hejtem jaki
dotknął
wnioskodawczynię
i następnie jej
leczeniem
psychologicznym
a faktem
zatrzymania,
skoro hejt
związany był z
rozpowszechnieniem
jej wizerunku i
wypowiadanych
na wiecu słów a
nie
zatrzymaniem w
dniu (...) r.
(trwającym
niecałe (...)
godziny) a
następnie
stwierdzenie, że
stopień
dolegliwości
doznanych przez
wnioskodawczynię
uzasadnia
zasądzenie
zadośćuczynienia
w wysokości (...)
zł.

(...). rażąca
niewspółmierność
zasądzonego
zadośćuczynienia,
przy ustalaniu
którego Sąd
nie wziął pod

	<p>uwagę, że wobec wnioskodawczyni nie stosowano żadnych środków przymusu bezpośredniego, w tym kajdanek, czas zatrzymania trwał niecałe trzy godziny a wnioskodawczyni sama przyznawała, że spodziewała się przyjazdu Policji w związku z sytuacją na wiecu wyborczym, co powoduje, że nie doznała ona żadnych negatywnych dolegliwości związanych z zatrzymaniem oraz była świadoma wagi popełnionego przestępstwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed przystąpieniem do omówienia stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie zarzutów postawionych w apelacji</p>			

sporządzonej i
podpisanej przez
pełnomocnika
strony – Skarbu
Państwa
(reprezentowanego
przez
Komendanta
Powiatowego
Policji w N. S.)
należy wskazać,
co następuje:

W. K., działająca
przez swojego
pełnomocnika,
złożyła do Sądu
Okręgowego w
Z. G. w dniu (...) r., na podstawie
art. 552 § 4
k.p.k. wniosek
o zasądzenie od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawczyni
kwoty (...) zł
tytułem
zadośćuczynienia
za niewątpliwie
niesłuszne
zatrzymanie w
sprawie (...) (k.
1-3).

Sąd Okręgowy w
Z. G. wyrokiem
z dnia (...) r.
w sprawie o
sygn. akt (...)
na podstawie
art. 552 § 4
k.p.k. zasądził od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawczyni
W. K. kwotę
(...) zł tytułem
zadośćuczynienia
za niewątpliwie

niesłuszne
zatrzymanie w
dniu (...) r. przez
funkcjonariuszy
Komendy
Powiatowej
Policji w N.
S., zaś w
pozostałym
zakresie wniosek
ten oddalił.

Na wstępie
należy zauważyć,
iż Sąd I instancji
prawidłowo
przeprowadził
postępowanie
dowodowe oraz
dysponował
wystarczającym
materiałem
dowodowym,
pozwalającym
na dokonanie
jednoznacznych
ustaleń
faktycznych.

Również nie
budzi żadnych
zastrzeżeń
ustalenie Sądu
I instancji, iż
zatrzymanie,
jakie
zastosowano w
stosunku do
W. K. było
„niewątpliwie
niesłuszne” w
rozumieniu art.
552§4 k.p.k.
Zatrzymanie to
bowiem
wprawdzie
nastąpiło w
związku z
przestępstwem,
jakiego W. K.

miała dopuścić się dzień wcześniej, tj. na wiecu wyborczym w N. S. w dniu (...) r., zorganizowanym w związku z ubieganiem się o reelekcję urzędującego wówczas Prezydenta (...) A. D. poprzez wykrzykiwanie sformułowań mających publicznie znieważać Prezydenta (...), tj. z przestępstwem określonym w art. 135 § 2 k.k., co do którego to czynu toczy się aktualnie postępowanie karne wobec W. K. w sprawie Sądu Okręgowego w Z. G. o sygn. akt (...), w której Sąd ten nieprawomocnym wyrokiem z dnia (...)r. warunkowo umorzył postępowanie na (...) rok próby. Jednak zatrzymanie to było nielegalne i bezzasadne. Jak to bowiem zasadnie ustalił Sąd I instancji, W. K. została

przez funkcjonariuszy Policji zidentyfikowana na podstawie ujawnionego w Internecie materiału wideo z tego wiecu wyborczego a tym samym nie zachodziła żadna trudność w ustaleniu jej tożsamości, jak i adresu miejsca zamieszkania i miejsca wykonywanej przez nią pracy. W tych zaś okolicznościach nie zachodziła również z jej strony jakakolwiek obawa niestawienia się przez nią na wezwanie uprawnionych organów (Policji, prokuratora) do wykonania czynności procesowych, w tym przesłuchania jej także w charakterze podejrzanej. Poza tym nie zachodziły w tej sprawie podstawy do przeprowadzenia postępowania w trybie przyspieszonym, jak również

nie zachodziła
jakakolwiek
obawa nie tylko
jej ucieczki czy
ukrywania się,
ale i zatarcia
śladów
popelnionego
przez nią
przestępstwa,
skoro Policja
dysponowała
dowodem w
postaci nagrania
wideo, na
którym wyraźnie
słyszeć okrzyki
protestującej na
wiecu W. K. i na
który to dowód
nie mogła mieć
ona żadnego
wpływu.
Okoliczności te
wprost wynikają
z
niekwestionowanych
przez
apelującego
dowodów, do
których
odwołuje się
w pisemnym
uzasadnieniu
Sąd I instancji.
Należy przy tym
zauważyć, iż
szybkość
ustalenia danych
osobowych W.
K., jako osoby
widniejącej na
nagraniu i
wykrzykującej
słowa, mające
wedle
oskarżenia w
sprawie (...)
stanowią
znamiona

przestępstwa
znieważenia
publicznie
Prezydenta (...)
określonego w
art. 135 § 2
k.k., jak i danych
związanych z
miejscem jej
zamieszkania
(pobytu) i pracy
w N. S.
wynika jasno z
zeznań samych
funkcjonariuszy
Policji, którzy
uczestniczyli w
czynności
zatrzymania, tj.
B. S. (k. 46v-47)
i D. W. (k.
47-47v). Fakt
dysponowania
przez Policję
tym nagraniem
wynika zaś nie
tylko z zeznań w/
w policjantów,
ale i z informacji
zawartej w
notatce na k.
1 akt (...), z
której wynika,
iż to rzecznik
prasowy
Komendy
Wojewódzkiej
Policji w G.
podczas
monitoringu
mediów ujawnił
to nagranie
video, na
którym kobieta
wygłaszała
wulgaryzmy
wobec
Prezydenta (...)
i fizycznego
dysponowania

tym nagraniem, co także znajduje odzwierciedlenie w treści w/w akt sprawy, w tym w odczytach nagrania na T. na k. 8-11.

Oprócz zeznań w/w policjantów i wnioskodawczyni W. K. (k. 48-49) sam fakt zatrzymania wnioskodawczyni w dniu (...) r. o godz. (...) znajduje odbicie w treści protokołu zatrzymania (k. 6 akt (...)), zaś koniec tego zatrzymania nie wynika już z treści tego dokumentu, ale został ustalony na podstawie zakończenia czynności przesłuchania W. K. przez prokuratora w charakterze podejrzanej, która to czynności trwała od (...) (k. 17-19 akt (...)).

Podkreślić należy, że już w toku postępowania przygotowawczego Sąd Rejonowy w N. S.

po rozpoznaniu
zażalenia
obrońcy
zatrzymanej na
czynność
zatrzymania
postanowieniem
z dnia (...) r.,
sygn. akt (...)
w trybie art.
246 § 1 k.p.k.
stwierdził w
sposób
przekonywujący,
iż zatrzymanie
dokonane wobec
W. K. było
nielegalne i
niezasadne (k.
42), zaś treść
tego orzeczenia
znajduje
odzwierciedlenie
w ustaleniach
Sądu I instancji
zawartych w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku w pkt
(...).1.5 sekcji
(...) formularza
(str. 4
uzasadnienia).
Zauważyć
należy, iż z
treści protokołu
zatrzymania
wynikać ma,
iż czynności
tej dokonano z
tego powodu,
iż „ zachodzi
obawa zatarcia
śladów” (k. 6 akt
(...)).

Nie ulega
wątpliwości, iż
podstawa ta
została

wymyślona i
wpisana do
protokołu przez
Policję wyłącznie
jako pretekst do
zatrzymania, a
więc
pozbawienia
wolności W. K.
w związku z
okolicznościami
związanymi z
wypowiadaniem
przez
wnioskodawczynię
słyszalnych na
nagraniu wideo
słów,
wyrażających
negatywne
emocje związane
ze
sprawowaniem
prezydentury
przez ówczasnie
urzędującego na
tym stanowisku
A. D.. Trafnie
bowiem już
Sąd Rejonowy,
badając
zasadność i
legalność na
zatrzymanie
stwierdził, iż,
cyt.: „obawa
zatarcia śladów
wskazana w
protokole
zatrzymania jawi
się jako
absurdalna w
sytuacji, gdy
głównym
dowodem w
sprawie jest
nagranie wideo”,
słusznie
ostatecznie
konstatując, iż

nie było żadnych racjonalnych podstaw aby pozbawić wolności W. K. (k. 42 akt (...)).

W tych zaś okolicznościach sprawy Sąd I instancji doszedł do słusznego wniosku, iż brak było jakichkolwiek podstaw do zatrzymania W. K., bowiem nie spełniła się żadna z okoliczności, pozwalającej na zatrzymanie osoby podejrzanej o omawiane tu przestępstwo, o której mowa w art. 244 § 1 k.p.k. Trzeba bowiem za Sądem Okręgowym, mając na uwadze absurdalność zarzutów apelacyjnych, próbujących usprawiedliwić działania Policji (przełożonego wymienionych wyżej świadków wydającego polecenie zatrzymania W. K. – przyp. SA) raz jeszcze przypomnieć, iż tożsamość, miejsce

zameldowania,
zamieszkania i
pracy kobiety
widniejącej na
nagraniu wideo,
mającej popełnić
czyn zabroniony,
ustalono, i to bez
większego trudu,
nie istniała z
jej strony obawa
ucieczki czy
ukrycia się, nie
zachodziła także
obawa zatarcia
śladów
przestępstwa,
jak również
nie zachodziły
podstawy do
przeprowadzenia
postępowania w
trybie
przyspieszonym.
Jak to trafnie
ujął Sąd I
instancji, w
stosunku do
W. K. „
nie zachodziły
także żadne inne
okoliczności
dające
możliwość jej
zatrzymania (sekcja
5 punkt 2
formularza
uzasadnienia –
str. 7). Takich
okoliczności nie
sposób się
doszukać w
przepisach
Rozdziału 27
Działu VI
Kodeksu
postępowania
karnego ani
żadnych innych
ustaw. Nie ulega

zaś przecież
wątpliwości, iż
samo bycie
podejrzany o
popelnienie
przestępstwa,
czy osobą
podejrzaną
przed
ewentualnym
uzyskaniem
statusu
podejznanego
nie może
stanowić
podstawy
pozbawienia
wolności takiej
osoby, w tym
poprzez jej
zatrzymanie.
Zatrzymanie to,
co wynika z
powyższego,
nastąpiło z
oczywistym i
jawnym
naruszeniem
prawa, co czyni
je niewątpliwie
niesłusznym w
rozumieniu art.
552 § 4 k.p.k.
a to znów
otwiera drogę
zatrzymanej do
dochodzenia
zadośćuczynienia
za to
zatrzymanie,
mające miejsce
w dniu (...) r. w
okresie od godz.
(...).

Po tych uwagach
należy
przystąpić do
ustosunkowania
się do zarzutów

apelacji, przy
czym zarzuty te
są ściśle ze
sobą powiązane,
w tym zawierają
powtórzenia,
mimo
podnoszenia
obrazy
przepisów
postępowania i
błędów w
ustaleniach
faktycznych, co
wskazuje na
konieczność
łącznego
ustosunkowania
się do nich.

**Zarzuty ad. 1,
2 i (...).**

Przed
wszystkim w
świetle tego, co
wyżej
powiedziano, za
niezrozumiały
czy wręcz za
absurdalny
należy uznać
zarzut
podniesienia
faktu
przyczynienia
się
wnioskodawczyni
do doznanej
krzywdy
**(zarzut ad. 1
pod lit. a
drugi tiret,
zarzut ad. 2
lit. a).** To,
że W. K.
uczestniczyła w
wiecu
wyborczym i
jako młoda

osoba, mająca określone przekonania polityczne dopuściła się pod wpływem samego wiecu (jego przebiegu, skandowania różnych haseł) a więc znajdując się w określonych emocjach czynu, zarzucanego jej jako znieważenie publicznie Prezydenta (...) nie oznacza, że z tego powodu przyczyniła się ona w jakikolwiek sposób do czynności jej zatrzymania. Trzeba bowiem zauważyć, iż zatrzymanie nastąpiło następnego dnia po zdarzeniu i to w sytuacji, gdy, jak wspomniano wyżej, nie występowały żadne okoliczności uzasadniające zatrzymanie osoby podejrzanej i później posiadającej status podejrzanego. To zaś znów oznacza, iż popełnienie przez taką osobę

czynu
zabronionego, w
tym
przestępstwa nie
jest
wystarczającą
podstawą do
podjęcia
czynności
zatrzymania w
myśl przepisów
Rozdziału 27
Działu VI
Kodeksu
postępowania
karnego, w tym
zwłaszcza art.
244 § 1
k.p.k. Samo
więc aktywne
uczestniczenie
wnioskodawczyni
w zarzucanym
jej czynie
przestępczym
nie jest
wystarczającą
przesłanką
pozbawienia jej
wolności, w
tym w postaci
zatrzymania a
tym samym
jakikolwiek
sugerowanie, iż
W. K. swoim
zachowaniem
przyczyniła się
do tego
zatrzymania, co
ma skutkować
obrazą
wskazanych
przez
apelującego
przepisów prawa
procesowego i
błędem w
ustaleniach
faktycznych nie

wytrzymuje krytyki w świetle obowiązujących zasad prawnych.

To, że wnioskodawczyni jest osobą dorosłą i świadomą swojego zachowania, jak i fakt izolowania jej od społeczeństwa przez niecałe (...) godziny, jak to podnosi apelujący **w zarzutach ad. 1 lit. a tiret drugi i ad. 2 lit. a**

nie oznacza, iż w wyniku tego zatrzymania nie doznała ona krzywdy psychicznej związanej ze stresem, wynikającym właśnie z sytuacji, w jakiej się znalazła w związku z tym zatrzymaniem.

Nie ulega wątpliwości, iż wobec W. K. nie stosowano żadnych środków przymusu bezpośredniego, w tym kajdanek, że czas zatrzymania trwał niecałe (...) godziny, że

wnioskodawczyni,
jak sama
przyznała,
spodziewała się
przyjazdu Policji
w związku z
sytuacją na
wiecu
wyborczym, co
podnosi
skarżący w
zarzucie **ad. 1a**
tiret pierwszy
oraz **w**
zarzucie ad.
(...) . Na
te okoliczności
zresztą trafnie
wskazał Sąd I
instancji,
zauważając, iż
same czynności
policyjne
podczas
zatrzymania
wnioskodawczyni
w miejscu jej
pracy a
następnie
podczas jej
pobytu w
Komendzie
Powiatowej
Policji w N. S.
i podczas pobytu
w Prokuraturze
Rejonowej w N.
S. były, mówiąc
kolokwialnie
„łagodne”, co
jasno wynika z
treści
uzasadnienia
wyroku w pkt
(...).1.2. i
(...).1(...). sekcji
(...) formularza
uzasadnienia
wyroku (str. 2-3
uzasadnienia).

Rzeczywiście policjanci, którzy przybyli do sklepu, w którym W. K. pracowała, posiadali ubiór cywilny, poruszali się nieoznakowanym radiowozem, którym zawieźli zatrzymaną na K., wobec W. K. nie stosowano żadnych form przymusu bezpośredniego, gdyż nie zachodziła taka konieczność i zatrzymana nie została osadzona w policyjnej izbie zatrzymań. Jednak te „łagodne” okoliczności zatrzymania zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, o czym przekonuje treść uzasadnienia wyroku w sekcji 6 pkt 2 formularza (na str. 12). Trudno przy tym zrozumieć podniesione w zarzucie **ad. 2 lit. a tiret pierwszy** okoliczności

dotyczące hejtu, jaki spotkał pokrzywdzoną po publikacji przez dziennikarza nagrania wideo z jej udziałem na stronach internetowych i związane z tym hejtem przeżycia pokrzywdzonej, skoro Sąd I instancji, co przyznaje apelujący, wyraźnie ustalił, co nie jest w tej sprawie kwestionowane, iż te okoliczności nie mają żadnego związku z faktem jej zatrzymania a tym samym nie wpływają one na ocenę wysokości żądanego zadośćuczynienia, co zresztą spowodowało częściowe oddalenie żądania wnioskodawczyni, która przecież pierwotnie domagała się przed Sądem Okręgowym kwoty (...) zł zadośćuczynienia (sekcja 5 pkt 2 formularza uzasadnienia – str. 11 i 12). Tym samym nie można poprzez

brak możliwości
uznania tych
okoliczności za
mających
związek z
zatrzymaniem
uzasadniać
niemożność
zasądzenia
kwoty (...) zł
zadośćuczynienia.
Tak samo nie
można
uzasadniać
nadmierności
zasądzonej
kwoty
zadośćuczynienia
czy wręcz
niezasadności
zasądzenia
zadośćuczynienia
okolicznościami
związanymi z
„łagodnym”
przebiegiem
zatrzymania W.
K. i krótkim
czasem tego
zatrzymania, co
przecież także
zostało należycie
uwzględnione
przez Sąd I
instancji.
Skarżący
natomiast zdaje
się nie zauważać
bądź nie chce
zauważyć istoty
sprawy, która
doprowadziła do
przyznania
wnioskodawczyni
kwoty
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę w
związku z
niewątpliwie

niesłusznym
zatrzymaniem w
wysokości (...) zł.

Nie budzi
żadnych
zastrzeżeń
konieczność
posiłkowania się
w niniejszym
postępowaniu,
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
z powodu
krzywdy
doznanej przez
wnioskodawczynię
w wyniku
stosowanego
wobec niej
niewątpliwie
niesłusznego
zatrzymania,
normami prawa
cywilnego a
dokładniej
mówiąc,
przepisu art. 445
§ 1 k.c. (i art.
445 § 2 k.c. –
który odsyła do
odpowiedniego
stosowania
paragrafu
pierwszego w
przypadku m.in.
pozbawienia
wolności).
Stwierdzić więc
należy, że
zadośćuczynienie
ma formę
jednorazowego
świadczenia
pieniężnego i
zarówno na
gruncie prawa
cywilnego, jak

i stosowania właściwych instytucji prawa karnego, jak choćby w przypadku przepisu art. 552 § 4 k.p.k., pełni funkcję kompensacyjną. W art. 445 § 1 k.c. ustawodawca stanowi, że suma zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, co oznacza, że powinna odzwierciedlać w pełni rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40, wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LEX nr 183777). Podnosi się, że wysokość zadośćuczynienia powinna być z jednej strony

rozumiana szeroko, gdyż obejmuje cierpienia fizyczne, jak i psychiczne a tym samym powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, ale z drugiej strony powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725 – także OSP 2010/5/47; wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354; wyrok Sądu Apel. w W. z dnia 24 maja 2016 r., I ACa 1172/15, LEX nr 2075687; wyrok Sądu Apel. w K.

z dnia 23 lutego 2017 r., II AKa 531/16, LEX nr 2278189).

O wysokości zadośćuczynienia powinien zdecydować rozmiar cierpień jakich doznał pokrzywdzony - tak fizycznych, jak i psychicznych.

Rozmiar ten należy każdorazowo określić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przyznana suma pieniężna zadośćuczynienia ma stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej wynagradzający doznane cierpienia oraz mający ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć.

Oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, a więc nie tylko procent uszczerbku, lecz

także
intensywność
cierpień i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń (tu:
pozbawienia
wolności –
przyp. SA),
konieczność
korzystania z
pomocy innych
osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 28 marca
2017 r., I ACa
1481/16, LEX
nr 2306324).
Dodać przy tym
należy, iż
ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,
opartego na
całokształcie
okoliczności
sprawy.
Decydującym
kryterium jest
rozmiar
krzywdy,
cierpienia
fizyczne w
postaci bólu i
innych
dolegliwości
oraz cierpienia
psychiczne
polegające na

ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami i następstwami, zwłaszcza trwałym lub nieodwracalnym uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia (por. wyrok Sądu Apel. w Ł. z dnia 21 marca 2017 r., I ACa 1437/14, LEX nr 2282412). Nie ulega przy tym żadnym wątpliwości, iż każdy przypadek powinien być indywidualnie badany i oceniony według kryterium obiektywnego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia (...) lipca 2013 r., V KK 464/12, LEX nr 1341290; wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2015 r., I CSK 434/14, LEX nr 1712803; wyrok Sądu Apel. w B. z dnia 28 października 2016 r., I ACa 449/16, LEX nr 2166405).

Nie ulega wątpliwości, iż gdyby wystąpiły te okoliczności, do których odwołuje się apelujący (tj. brutalny sposób zatrzymania wnioskodawczyni, na oczach wielu osób, stosowanie środków przymusu bezpośredniego, długotrwałość tego zatrzymania połączona z osadzeniem w celi izby zatrzymań itd.) to bez wątpienia pokrzywdzona doznałaby wielu cierpień nie tylko psychicznych, ale i fizycznych, co uzasadniałoby zasądzenie znacznie wyższego zadośćuczynienia za cierpienia psychiczne i fizyczne. Jak jednak już nadmieniono, w sprawie niniejszej należy jedynie rozważyć zasądzenie stosownego zadośćuczynienia za krzywdę psychiczną związaną z

zastosowaniem
niewątpliwie
niesłusznego
zatrzymania.
Należy za Sądem
I instancji
zauważyć, czego
apelujący nie
kwestionuje, iż
wnioskodawczyni
była
przekonana, po
przybyciu do
sklepu
policjantów, że
uda się z
nimi na K. w
celu wyjaśnienia
sprawy
(incydentu na
wiecu
wyborczym z
jej udziałem
– przyp. SA)
w charakterze
świadka, do
czego także
(udania się z
policjantami w
celu wyjaśnienia
sprawy – przyp.
SA) zachęcał ją
jej ojciec. Zresztą
ta okoliczność
wynika jasno nie
tylko z zeznań
W. K. (k. 48),
ale i z zeznań
policjantów B. S.
(k. 46v-47) i D.
W. (k. 47-47v).
Dopiero zaś po
przybyciu na
K., na polecenie
zastępcy
Komendanta tej
jednostki,
nastąpiło
zatrzymanie W.
K. na „protokół”,

postawienie jej zarzutu popełnienia przestępstwa, najpierw przesłuchanie w tym charakterze przez funkcjonariusza Policji (k. 12-13) a następnie, po przewiezieniu do budynku Prokuratury Rejonowej w N. S. i postawieniu jej ponownie zarzutu popełnienia przestępstwa przez prokuratora (k. 16-19). Nie trzeba nikogo przekonywać, iż w takiej sytuacji, po przewiezieniu wnioskodawczynie na K. i po dowiedzeniu się, że nie zostanie przesłuchana jako świadek, ale że od razu będzie przesłuchana w charakterze podejrzanej a do tego przed tymi przesłuchaniami dowiedziała się, że została zatrzymana a więc de facto pozbawiona wolności, u zatrzymanej, w związku z tą sytuacją pojawił się ogromny stres, w tym

związany z
obawą, czy nie
zostanie
zatrzymana na
dłuższy okres
czasu, mając
przy tym
świadomość
wypowiedzenia
na wiecu
wyborczym
„niecenzuralnych”
słów, które
odwoływały się
do osoby
urzędującego
Prezydenta (...),
mając przy tym
przecież
świadomość, iż
słowa te były
wypowiadane
wśród grupy
osób,
skandujących
hasła
niekoniecznie
popierające
urzędującego
Prezydenta (...),
starającego się
wówczas o
ponowny wybór
na ten urząd.
W tym właśnie
kontekście Sąd I
instancji
słusznie
zauważył, iż
wnioskodawczyni,
wchodząca
przecież w
dorosłe życie
i manifestująca
jawnie swoje
sympatie
polityczne
jednocześnie z
racji swojego
wieku była osobą

niedoświadczoną
życiowo, więc
w tych realiach,
mając na uwadze
w trakcie
zatrzymania
zmianę jej
statusu
procesowego,
jak również sam
fakt
zatrzymania,
który przecież w
tych
okolicznościach
rodził u niej
niepewność co
do dalszego jej
losu w trakcie
prowadzenia
tego
postępowania
(miała przecież
udać się na
K. tylko w
celu wyjaśnienia
sprawy poprzez
jej przesłuchanie
w charakterze
świadka i nie
spodziewała się
żadnego
procesowego
zatrzymania –
notabene, jak
wskazano wyżej
nie mogła się
spodziewać, bo
nie było ku
temu podstaw
prawnych)
spowodował u
niej związane z
tym cierpienia
psychiczne,
które w ogóle
nie powinny
mieć miejsca.
Nie można więc
zgodzić się z

twierdzeniami
apelującego, iż
W. K. nie
doznała żadnych
negatywnych
dolegliwości
związanych z
zatrzymaniem.

Wręcz
przeciwnie,
wskazane wyżej
okoliczności
związane z tym
zatrzymaniem
słusznie
doprowadziły
Sąd Okręgowy
do wniosku, iż
taki sposób jej
potraktowania
należy ocenić
jako dolegliwy.

Sąd I instancji,
należycie więc
miarkując
wszystkie
okoliczności,
jakie w tej
sprawie należało
brać przy
ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
doszedł do
przekonywującego
wniosku, iż w
pełni
„odpowiednią”
kwotą
zadośćuczynienia
będzie kwota
(...) zł, co
zresztą Sąd ten,
odwołując się
do ustalonych
prawkłowo
okoliczności
zatrzymania i

obowiązującego
stanu prawnego
oraz
orzecznictwa
sądowego
należycie
umotywowwał
(sekcja 6 pkt
2 formularza
uzasadnienia –
str. 9-13), co Sąd
odwoławczy w
pełni akceptuje.
W tych zaś
okolicznościach
za trudną wręcz
do
skomentowania
uznać należy
propozycję
skarżącego, by
ewentualnie
zasądzić na rzecz
wnioskodawczyni
tytułem
zadośćuczynienia
kwotę 100
(słownie stu)
złotych, która
to kwota w
ocenie apelacji,
cyt.: „nie ma
charakteru
symbolicznego”.
Notabene,
apelujący
(strona jako
Skarb Państwa
– Komendant
Powiatowy
Policji w N. S.
– przyp. SA)
tą propozycją
sam okazuje się
wysoką
niekonsekwencją,
skoro jeszcze
na rozprawie
przed Sądem I
instancji

<p>popierał stanowisko prokuratora o zasądzenie kwoty 500 zł tytułem zadośćuczynienia (k. 49) a więc dostrzegał zarówno pokrzywdzenie psychiczne W. K. niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem organu, który na rozprawie reprezentował, jak i pokrzywdzenie to „wyceniał” na kwotę pięciokrotnie wyższą, niż w treści apelacji, w której zresztą alternatywnie wnioskował o oddalenie żądania zadośćuczynienia w całości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku w całości.</p> <p>2. zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez orzeczenie zadośćuczynienia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>UWAGA! Niezasadność dotyczy każdego z wniosków.</p>	

<p>w wysokości 100 zł oraz oddalenie wniosku w pozostałej części.</p> <p>(...). uchylene zaskarzonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. 1 i 2</p> <p>Wnioski niezasadne z powodu nieuwzględnienia podniesionych przez apelującego wszystkich zarzutów apelacyjnych.</p> <p>Ad. (...).</p> <p>Wniosek tyleż niezrozumiały, co i niezasadny w świetle treści art. 437 § 2 k.p.k. Nie występuje bowiem w niniejsze sprawie żadna z okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k.</p>	

<p>i art. 454 k.p.k. ani nie zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>0.1 Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do istoty sprawy, tj. zasądzenia stosownego</p>	

**zadośćuczynienia
na rzecz
wnioskodawczyni
za doznaną
krzywdę
psychiczną za
niewątpliwie
niesłuszne
zatrzymanie
w dniu (...) r.
przez
funkcjonariuszy
Komendy
Powiatowej
Policji w N.
S. (pkt I)
i w zakresie
obciążenia
Skarbu
Państwa
kosztami
sądowymi
(pkt III).**

Zwiężle o
powodach
utrzymania w
mocy

Utrzymanie w
mocy
zaskarżonego
wyroku co do
punktu I jest
wynikiem
uznania
niezasadności
postawionych w
apelacji
zarzutów i
wniosków, co
omówiono wyżej
w sekcji (...).

Obciążenie
Skarbu Państwa
kosztami
sądowymi
znajduje oparcie

w treści art. 554 § 4 k.p.k.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
0.0.1	Nie dotyczy		
Zwiężle o powodach zmiany			
0.15.(...) Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.(...).1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	Nie dotyczy		
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
(...).1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia wskazaniami szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
o.15.(...).2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
o.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Obciążono Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego z uwagi na jednoznaczny przepis art. 554 § 4 zd. 1 k.p.k., gdyż postępowanie niniejsze jest wolne od kosztów sądowych.	
7. PODPIS		
I. P. P. G. M. K.		